

WERKGELEGENHEID

De gemeente Uden, ROC De Leijgraaf en IBN willen mensen met uitkering weer aan het werk krijgen.

‘Elk uur dat iemand werkt, is meegenomen’

Mensen met een uitkering die langdurig thuis zitten, moeten weer aan het werk. In het project Point Out! wordt gezocht naar mogelijkheden. Soms blijken achterliggende problemen echter te groot.

door **Dirk van Hunsel**
d.vhunsel@bd.nl

UDEN - IBN-arbeidsintegratie, ROC De Leijgraaf en de gemeente Uden doen in het project Point Out! hun uiterste best om mensen die al lange tijd met een uitkering thuis zitten weer aan het werk te krijgen. Onder begeleiding van een persoonlijke coach krijgen deelnemers drie maanden lang cursussen en workshops om te kijken voor welk werk ze geschikt zijn. Zo moeten ze terug kunnen keren op de arbeidsmarkt of aan de slag gaan als vrijwilliger. Als werken echt niet kan, worden ze in een zorgtraject geplaatst. Met Point Out! wil de gemeente mensen bereiken die al langdurig een uitkering krijgen en voor wie het uitzicht op werk door hun belemmering gering is. Een van de twee coaches die de deelnemers helpt, is Gijs Aarts van IBN. Hij probeert als eerste het zelfbeeld van de deelnemers op te vijzelen. „Bij mensen die al tijden thuis zitten overheerst vaak de gedachte: ‘wie zit er nu nog op mij te wachten?’ Zo raken mensen in een isolement. Wij gaan bekijken wat iemand wel en niet kan. Beperkingen kunnen zowel lichamelijke als psychische redenen hebben.” Als blijkt dat mensen toch niet ge-

Point Out!

- Bij het project Point Out! worden mensen die al lange tijd met een uitkering thuis zitten, begeleid op zoek naar werk.
- De gemeente Uden screent mensen die voor het traject in aanmerking komen.
- Per project zijn er twee groepen van vijf personen. De ene groep wordt begeleid door IBN, de andere door ROC De Leijgraaf.
- Als door lichamelijke of psychische klachten blijkt dat mensen helemaal niet in staat zijn om te wer-

ken, worden deelnemers naar een zorgtraject begeleid. Als betaald werk niet tot de mogelijkheden hoort, wordt bijpassend vrijwilligerswerk gezocht. Als dat ook niet past, wordt geprobeerd iemand in een zorgtraject onder te brengen. Tijdens de bijeenkomsten worden workshops gedaan. Die moeten ervoor zorgen dat communicatieve vaardigheden verbeteren, dat mensen beter kunnen samenwerken en dat mensen leren denken in mogelijkheden.

schikt zijn voor betaald werk, probeert de coach ze als vrijwilliger aan de slag te laten gaan. „Zo moeten mensen weer deel uit gaan maken van de maatschappij. Niemand wordt er blij van de hele dag thuis zitten”, zegt Aarts. In het derde geval worden mensen ondergebracht in een zorginstelling. „Sommige mensen blijken zo-

‘Mensen die niet werken, raken steeds dieper in een isolement’

veel problemen te hebben dat werk echt niet mogelijk is”, stelt Aarts, die zelf een arbeidsachtergrond in de psychiatrie heeft. „Dan proberen we een passend zorgtraject te vinden. Zo is een van de deelnemers voor behandeling naar de GGZ in Veghel gestuurd.” De eerste twaalf personen hebben in de zomervakantie het traject afgerond. Twee zijn er aan het werk. Vijf zijn nog werkzoekend, één kwam in een zorgtraject terecht, twee doen nu vrijwilligers-

werk en een is helemaal uitgevallen. „Dat was niet omdat die ene persoon niet wil werken”, stelt arbeidsconsulent Will Trienekens van de gemeente Uden. „Niet willen werken is namelijk geen optie. Er zijn wel mensen die absoluut niet kunnen werken. Die mogen aanspraak maken op de Wet Werk en Bijstand (WWB), die daarvoor bedoeld is. Anders proberen we mensen toch iets zinnigs te laten doen. Al is het maar een paar uur per week koffie schenken in een verzorgingstehuis.” Een mening die Aarts deelt: „Al werken mensen maar een paar uur per dag, dan ben ik al tevreden. Daar kan iemand van opbloeien. Elk uur werk is meegenomen.” In de tweede ronde van het project zijn er opnieuw tien deelnemers aan de slag gegaan. Volgens Trienekens dankzij het succes van de eerste ronde. „Het project werpt zijn vruchten af. Het doel is dat er zo minder mensen gebruik maken van de WWB. Als dat zo is, dan denk ik dat we zelfs de bezuinigingen van het kabinet die gaan komen met dit project overleven. Dan moet het op termijn zelf voor de bezuiniging zorgen.”

Gijs Aarts

„Bij mensen die al tijden thuis zitten overheerst vaak de gedachte: ‘wie zit er nu nog op mij te wachten?’ Zo raken mensen in een isolement. Wij proberen ze daar uit te halen en bekijken wat iemand wel en niet kan.”

Ellen Kleijngeld bij het kantoor van IBN in Uden. Daar hoopt ze op korte

Ellen Kleijngeld: ‘Nu staat op papier wat ik wel en niet kan’

Ellen Kleijngeld (39) staat positief in het leven. Kan in haar hoofd alles, maar heeft lichamelijke klachten. Een schouder die niet functioneert en rugproblemen. Haar baan in de catering verloor ze vier jaar geleden. Ze werd aan haar rug geopereerd en daarna werd haar contract niet verlengd. „Ik heb twee keer een reïntegratieproject gevolgd. Het is niets geworden. Mijn klachten waren vaag, maar wel te erg om aan het werk te kunnen.” Nu staat ze na het project weer te popelen om te beginnen. „Ik wil echt heel graag, want na een tijdje komen de muren op je af.” Werk heeft ze nog niet. „Dat is het verschil met dit project. Nu wordt

eerst met een arts gekeken naar wat je wel en niet kunt. Bij andere reïntegratieprojecten bleek ik pas later niet geschikt te zijn.” Ellen zou het liefst iets met mensen gaan doen. „Gehandicaptenzorg was mijn droom, maar dat is zwaar fysiek werk. Dat kan ik niet. Toch hoop ik dat ik met mensen kan gaan werken.” Samen met coach Gijs Aarts is ze nu op zoek om binnen IBN een passende functie te vinden. „Er staat op papier wat mijn beperkingen zijn. Dan weet een baas meteen wat ik wel en niet kan en wat hij aan me heeft. De kans dat je dan voor teleurstellingen komt te staan is veel kleiner.”

5

Elke coach begeleidt vijf deelnemers op weg naar een baan, vrijwilligerswerk of naar een zorgtraject.

‘Ik wil heel graag weer iets doen. Na een tijdje komen de muren op je af’

Ellen Kleijngeld, deelnemer Point Out!

termijn passend werk te vinden.

foto Jeroen Appels/van Assendelft

Natalie Verkaat: ‘In dit project gericht zoeken naar iets wat past’

Natalie Verkaat zag het een paar jaar geleden niet meer zitten. Ze werkte in een supermarkt, had persoonlijke problemen en raakte in 2005 werkloos. Ze kreeg psychische klachten en belandde voor behandeling bij de GGZ. „Daarna kwam ik in de bijstand terecht en werd bij de gemeente opgeroepen voor een gesprek over mijn toekomst.” Natalie werd naar het project Point Out! gestuurd. Is daar nu ruim een maand mee bezig en ze heeft er weer helemaal zin in. „Ik begin nu met een stageplek bij de bibliotheek. Leer weer werken, wennen aan een werkritme en omgaan met collega’s en een baas.”

Ze zal bij de bieb geen vaste baan krijgen, maar ze ziet de toekomst ondanks dat positief in. „Het is een opstapje. Ik werk weer. Daar word je beter van. Ook al is het als vrijwilliger.” In de tijd dat ze werkloos was, zocht Nathalie ook werk. Greep haar eerste kans aan, maar kwam weer thuis te zitten. In dit project heeft ze meer vertrouwen. „Nu wordt er gericht gezocht. Gekeken wat je kan. Dat is nieuw voor me en daar heb ik vertrouwen in.” Of ze na het project een baan vindt of aan het werk gaat als vrijwilliger, durft ze niet te voorspellen. „Het liefst ga ik naar de gezondheidszorg. Ik wil mensen helpen.”